

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 429/2012-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Mesta B., B., zastúpeného advokátom JUDr. F. V., B., pre namietané porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16 Co/337/2011-220 z 29. marca 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mesta B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júna 2012 doručená sťažnosť Mesta B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 16 Co/337/2011-220 z 29. marca 2012.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

«... Rozsudkom OS v Žiari nad Hronom 7 C 317/1999 - 181, zo dňa 28. 2. 2011 bolo rozhodnuté „súd návrh navrhovateľovi voči odporkyni v 1. rade na úradu 106.571,03 Eur zamietá. Súd návrh navrhovateľa voči odporcom 2. a v 3. rade na úhrade sumy 53.285,52 Eur zamietá“. A súčasne bolo rozhodnuté o náhrade trov konania. Žalobca na základe návrhu zo dňa 3. 3. 1999 doručené mu 10. 3. 1999 sa domáhal úhrady sumy 3 175 119 Sk ako bezdôvodné obohatenie na tom skutkovom základe, že v inom konaní rozsudkom OS v Žiari nad Hronom, č. k. 6 C 235/1992, v spojení s uznesením KS v B. Bystrici 15 Co 1913/98, ktorý nadobudol právoplatnosť 4. 4. 1998 bolo rozhodnuté o reštitučnom nároku podľa zák. č. 87/1991 Zb., o povinnosti „navrhovateľa vydať v prospech odporkyni 1. a v 2. rade nehnuteľnosti... na LV č.3780“. V konaní napadnutom touto sťažnosťou sťažovateľ ako žalobca uviedol, že na predmetných reštitučných nehnuteľnostiach od doby ich nadobudnutia žalobcom do vydania nehnuteľností došlo k zmenám súvisiacim s rozdielom medzi hodnotou pôvodnej stavby v čase jej nákupu a hodnotou nehnuteľností pri ich reštitučnom vydaní. Z právnej úpravy vyplývalo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ak vydávaná nehnuteľnosť bola investíciami hodnotená a tu išlo o tento prípad.

Pôvodný návrh sťažovateľa ako žalobcu o zaplatenie bol viackrát zákonným postupom menený, posledne podaním z 30. 7. 2002 bol nárok špecifikovaný v časti bezdôvodného obohatenia proti odporkyni v 1. rade vo výške 1 058 373 Sk a odporkyne v 2. rade 2 116 746 Sk, čo vychádzalo z výšky spoluvlastníckych podielov, v akých boli tieto v reštituovanej veci vydané. Táto posledná zmena návrhu bola súdom pripustená uznesením 7 C 317/1999, ktoré nadobudlo právoplatnosť 13. 2. 2008.

Odporcovia 1 - 3 podaním zo dňa 16. 11. 2010 vzniesli vo veci námietku premlčania do celej výšky uplatnených nárokov. Súd prvého stupňa sa vznesenou námietkou premlčania z dôvodu hospodárnosti v konaní zaoberal prednostne a dospel k záveru, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 2 roky odo dňa keď sa oprávnený

dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkore obohatil. Najneskôr sa právo premlčí za 3 roky. A ak ide „o úmyselné bezdôvodné obohatenie“, za 10 rokov odo dňa kedy k nemu došlo.

Vo veci bolo podané odvolanie sťažovateľom ako žalobcom, kde bolo zdôraznené, že odôvodnenie rozhodnutia je „nedostatočné a nesprávne“. Ak je nepochybné, čo súd uvádza, s čím súhlasíme, že „náhrada za zhodnotenie vydávanej nehnuteľnosti oprávnenej osobe má charakter typické synalagmatického záväzku /NS SR 3Cdo 16/01/“, tak mal súd pri posudzovaní veci rešpektovať hmotnoprávnu povahu synalagmatického vzťahu, ako dvojstranného záväzku, keď vzájomné práva a povinnosti, ako aj vzájomná podmienenosť plnení sú imanentnou súčasťou tohto inštitútu a tieto sú v hmotnoprávnej rovine neoddeliteľné. Neoddeliteľnosť má aj závažné procesné dôsledky podľa ktorých ak sa uplatní jednou stranou z tohto záväzku len povinnosť, alebo právo, bez rešpektovania takejto podmienenosti, žaloba musí byť zamietnutá. V odvolaní sa ďalej uvádzalo, že inštituciálny princíp synalagmatického spojenia dvoch vzájomne podmienených záväzkov ostal súdom nepovšimnutý v tom, že nielen žalovaný v pôvodnom konaní ignorovali objektívne existujúce právo na vydanie zhodnotenia reštituovanej nehnuteľnosti čím v hmotnoprávnom posudzovaní nároku sa dopustili aj závažného procesného pochybenia, ale na túto skutočnosť neprihliadol ani súd prvého stupňa, hoci na ňu prihliadnuť mal a musel so záverom na zamietnutie žaloby. Tvrdili sme ďalej, že účinky právoplatného rozsudku museli vychádzať z neoddeliteľného synalagmatického vzťahu, keď otázka premlčania bola následne využitá /zneužitá/ ako prostriedok, ktorým sa žalovaní vyhli zákonnej povinnosti z reštitučného právneho vzťahu. Sťažovateľ tvrdil, že účinok premlčania nemohol nastať ak žalovaní ako žalobcovia v pôvodnom konaní nevyjadrili zhodnotenie v konkrétnom petite pri uplatňovaní nároku, hoci tento objektívne existoval a neurobili ho súčasťou predmetu konania. Vzájomná podmienenosť tých nárokov v hmotnoprávnej rovine musí mať aj procesné zabezpečený účinok spočívania /neplynie premlčacia doba/ nároku na zhodnotenie.

Krajský súd v B. Bystrici, ako súd odvolací uviedol, že sa „stotožňuje so záverom okresného súdu..., že čo sa týka plnenia, na vydanie veci na náhradu za jej zhodnotenie, jedná sa o synalagmatický záväzok. Spochybnil náš právny záver o nemožnosti „oddelenia, či už hmotnoprávne, alebo procesne vzájomných práv a povinností a ich vzájomnú

podmienenosť“, tento názor je nesprávny, keď zdôraznil, že nárok v pôvodnom konaní oprávnených osôb bol podanou žalobou zo dňa 12. 3. 1992 povinnej osobe /pozn. sťažovateľovi/ zrejmy, určitý, zrozumiteľný a skutočný, že uvedený vzájomný nárok navrhovateľ v pôvodnom konaní neuplatnil, nemôže byť na ťarchu v tomto prípade odporcov. Odvolací súd uznáva, že v procesnom postupe, ak bol uplatnený jeden z dvoch vzájomne podmienených nárokov, majúci synalagmatickú povahu, tak by súd musel takúto žalobu zamietnuť. K zamietnutiu žaloby však nedošlo. Navrhovateľ mal možnosť uplatniť svoj nárok vzájomným návrhom. Ustanovenie 7, ods.4/ zák. č. 87/1991 Zb., výslovne ustanovuje, že je na vôli oprávnenej osoby, či bude požadovať finančnú náhradu, alebo bude požadovať vydanie nehnuteľnosti. Pokiaľ bude trvať na vydaní nehnuteľnosti, oprávnená osoba nahradí povinnej osobe rozdiel medzi cenami uvedenými v predchádzajúcej vete tohto ustanovenia. Záverom bolo konštatované, že nárok na finančnú náhradu mal byť kvalifikovaným spôsobom povinnou osobou špecifikovaný, určitý a zrozumiteľný. Ak znalecký posudok bol vypracovaný dňa 11. 3. 1999, tak toto nasvedčuje tomu, že v pôvodnom konaní sa navrhovateľ tejto náhrady nedomáhal...»

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd rozsudkom č. k. 16 Co/337/2011-220 z 29. marca 2012 porušil jeho základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je nedostatočné a nespĺňa predpísané náležitosti. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd nemal potvrdiť rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7 C/317/1999-202 z 8. novembra 2011, pretože námietka premlčania vznesená odporcami bola uplatnená v rozpore s dobrými mravmi. Sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok krajského súdu za arbitrárny.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal tento nálež:

„Krajský súd v B. Bystrici rozsudkom č. 16 Co/337/2011-220, zo dňa 29. 3. 2012 porušil základné právo sťažovateľov Mesto B. na spravodlivý proces /na spravodlivé súdne konanie/ podľa čl. 46 ods. 1/ Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1/ Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd a základné právo pre porušenie základného práva vlastníť majetok a základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1/ Ústavy SR.

Ústavný súd rozsudok Krajského súdu v B. Bystrici rozsudkom č. 16 Co/337/2011-220, zo dňa 29. 3. 2012, zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľom Mestu B. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 134,79 Eur. /slovomjedenstotridsaťštyri/79 Eur/, ktorú je Ústavný súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu JUDr. F. V., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať aj takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 175/03).

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo

samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu ústavné právo na súdnu ochranu však neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

Ťažiskovým dôvodom, pre ktorý považuje sťažovateľ namietaný rozsudok krajského súdu č. k. 16 Co/337/2011-220 z 29. marca 2012 za ústavne nekonformný, je to, že podľa

názoru sťažovateľa krajský súd nemal potvrdiť rozsudok okresného súdu č. k. 7 C/317/1999-202 z 8. novembra 2011, pretože námietka premlčania vznesená odporcami bola uplatnená v rozpore s dobrými mravmi. Podľa názoru sťažovateľa rozsudok krajského súdu je nedostatočne odôvodnený a arbitrárny.

Ústavný súd preskúmal rozsudok krajského súdu č. k. 16 Co/337/2011-220 z 29. marca 2012 a zistil, že námietky sťažovateľa nie sú opodstatnené. V danom prípade krajský súd rozhodujúc o odvolaní proti rozsudku okresného súdu č. k. 7 C/317/1999-202 z 8. novembra 2011 vyslovil svoj právny názor a riadne aj vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku č. k. 16 Co/337/2011-220 z 29. marca 2012 okrem iného uviedol:

«... Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 36/2010). Odvolací súd tým reaguje na námietku navrhovateľa, že okresný súd bol povinný vysvetliť, prečo námietku navrhovateľa ako obranu proti premlčaniu nepovažuje za dôvodnú. Mal za to, že vzhľadom na to, že okresný súd v odôvodnení rozsudku sa nevysporiadal s obranou navrhovateľa proti premlčaniu, trpí rozsudok vadou nepreskúmateľnosti. K uvedenému je však nutné podotknúť, že prvostupňový súd je vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia koherentný a jeho rozhodnutie je konzistentné, a jeho argumenty podporujú príslušný záver o dôvodne vznesenej námietke premlčania odporcami. Rozhodnutie prvostupňového súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís prvostupňový súd dospel, sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne a aj spravodlivé. Obsah odvolania je zhodný s predchádzajúcim obsahom písomných, i ústnych podaní navrhovateľa, a preto i samotné odôvodnenie rozhodnutia vo vzťahu k námietkam navrhovateľa je úplné, aj pokiaľ

ide o samotné odvolanie. Navrhovateľ v odvolaní neuvádza žiadne nové relevantné skutočnosti a nepredkladá ďalšie dôkazy, ktoré by neboli zistené a vyhodnotené prvostupňovým súdom.

Odvolaací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje so záverom okresného súdu, že z ustanovenia § 7 Zákona č. 87/1991 Zb. vyplýva jednoznačne okolnosť, že čo sa týka plnenia na vydanie veci a na náhradu za jej zhodnotenie, jedná sa o synalagmatický záväzok. Právny záver odporcov uvádzaný v odvolaní o nemožnosti oddelenia či už hmotnoprávne alebo procesne vzájomných práv a povinností a ich vzájomná podmienenosť z dôvodu, že v danom prípade vzniká aj v procesnej rovine účinok dvoch vzájomných nárokov tak, ako keby boli uplatnené obidva naraz bez ohľadu na to, či aj druhý nárok bol výslovne vyjadrený, nie je správny. Navrhovateľovi už v pôvodnom konaní bol zrejmý nárok odporcov, resp. ich právnych predchodcov na vydanie sporných nehnuteľností, a po doručení výzvy na vydanie nehnuteľností osobou oprávnenou osobe povinnej, v zmysle zákona č. 87/1991 Zb., vzniklo osobe povinnej vzájomné oprávnenie v zmysle § 7 zákona č. 87/1991 Zb. Nárok v pôvodnom konaní oprávnených osôb bol už podanou žalobou zo dňa 12. 03. 1992 povinnej osobe zrejmý, určitý, zrozumiteľný a skutočnosť, že uvedený vzájomný nárok navrhovateľ v pôvodnom konaní neuplatnil, nemôže byť na ťarchu v tomto prípade odporcov. Odvolaací súd uznáva, že v procesnom postupe, ak by bol žalovaný len jeden nárok z dvoch vzájomne podmienených nárokov, majúcich synalagmatickú povahu, tak by súd v procesnom postupe musel takúto žalobu zamietnuť. V pôvodnom konaní vedenom pred Okresným súdom Žiar nad Hronom sp. zn. 6 C/235/1992 však k zamietnutiu žaloby nedošlo. Navrhovateľ (v pôvodnom konaní odporca) mal možnosť uplatniť svoj nárok zhodnotenia vzájomným návrhom, ak takýto záväzok existoval, avšak uvedené okolnosti nie je možné opätovne preskúmať vzhľadom na právoplatné rozhodnutie súdu. Skutočnosť, že nárok navrhovateľa v pôvodnom konaní nebol súčasťou predmetu konania, nespôsobuje spočívame (neplynutie) premlčacej lehoty vo vzťahu k nemu. Navrhovateľ mal v pôvodnom konaní podať vzájomný návrh, resp. návrh počas konania o vydanie veci, inak sa sám vystavoval riziku premlčania nároku na zaplatenie finančnej náhrady v prípade, že oprávnená osoba bude vo veci úspešná. Ustanovenie § 7 ods. 4 zák. č. 87/1991 Zb. výslovne ustanovuje, že je na vôli oprávnenej osoby, či bude požadovať finančnú náhradu podľa § 13 tohto zákona, alebo či bude požadovať vydanie nehnuteľností. Pokiaľ bude trvať na vydaní

nehnutelností, oprávnená osoba nahradí povinnej osobe rozdiel medzi cenami uvedenými v predchádzajúcej vete. Nárok z tohto ustanovenia vyplývajúci, pokiaľ ide o povinnú osobu, tejto vznikol jednoznačne po rozhodnutí oprávnenej osoby na vydanie nehnuteľností, o čom bola povinná osoba uzrozumená doručením výzvy a následne i podanou žalobou v pôvodnom konaní. K uvedenému odvolací súd ďalej dodáva, že pod pojmom „pôvodná vec“ je vydávaná vec v stave pred jej zhodnotením, nejde teda o cenu vynaložených nákladov. Pre posúdenie zhodnotenia je relevantné určenie času výkonu rekonštrukcie a jej rozsah. Z návrhu vo veci samej však vôbec nebol zrejmý časový úsek, kedy mali byť rekonštrukcie vykonané. Skutočnosť, že nie je určiteľné, o ktorý časový úsek by sa malo jednať, znemožňuje, okrem iného, i posúdenie samotného vplyvu rekonštrukcie na hodnotu nehnuteľností. Nárok na finančnú náhradu povinnej osoby, teda i v pôvodnom konaní po doručení výzvy, mal byť kvalifikovaným spôsobom povinnou osobou špecifikovaný, určitý a zrozumiteľný. Znalecký posudok č. 9/1990, resp. odborný posudok č. OP - 1/1999, na ktoré poukazoval navrhovateľ v tomto konaní, boli však vypracované na základe požiadavky navrhovateľa zo dňa 11. 03. 1999. I tieto okolnosti nasvedčujú tomu, že v pôvodnom konaní sa navrhovateľ tejto náhrady nedomáhal...»

Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd konštatuje, že jeho odôvodnenie je dostatočné a zrozumiteľné. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu dostačujúco vysvetlil, prečo potvrdili rozsudok okresného súdu č. k. 7 C/317/1999-202 z 8. novembra 2011, pričom jeho závery možno považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné. Krajský súd v napadnutom rozsudku zaujal stanovisko k námietkam sťažovateľa, najmä pokiaľ ide o skutočnosť, prečo námietke premlčania vznesenej odporcami vyhovel. Ústavný súd postupoval aj podľa čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého domáhať sa práv uvedených v čl. 44 až čl. 46 ústavy sa možno len v medziach zákonov. Preto preskúmal aj postup krajského súdu, či náležite postupoval v súlade s príslušnou zákonnou úpravou a zistil, že krajský súd dôsledne postupoval podľa ustanovenia § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a vo veci rozhodol súladne so zákonnou úpravou. Ústavný súd konštatuje, že rozsudok krajského súdu č. k. 16 Co/337/2011-220 z 29. marca 2012 neporušuje základné právo sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Keďže ústavný súd nezistil porušenie základného práva

na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy podľa svojej ustálenej judikatúry, nemohol vysloviť ani porušenie tohto práva, pretože ide o príčinnú súvislosť týchto porušení.

K námietke nevysporiadania sa so skutočnosťami uvádzanými sťažovateľom v jeho sťažnosti ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom skutkových omylov a právnych názorov všeobecného súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecného súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom v okolnostiach daného prípadu by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného

súdu predmetná interpretácia týchto právnych predpisov krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje.

S poukazom na to, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2012